U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2013, č. j. 6 A 22/2011 – 180,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobou na ochranu proti nečinnosti žalované, podanou dne 9. 3. 2009 u Městského soudu v Praze, se žalobce domáhal vydání rozsudku, kterým by soud uložil žalované povinnost vydat rozhodnutí o žádosti žalobce ze dne 4. 12. 2008, v níž žádal žalovanou o poskytnutí informace *„které zákony a nález ÚS činí znění zákona o advokacii úplným, nebylo-li úplné znění zákona 85/96 Sb. vydáno premiérem v platné edici zákonů a je-li podepsanému známa pouze novela 79/06. Rovněž žádá o otištění ustanovení § 25a tohoto předpisu.“*

Městský soud v Praze rozhodl shora označeným, kasační stížností napadeným rozsudkem tak, že žaloba se zamítá a žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Při posuzování důvodnosti žaloby městský soud vycházel z ustanovení § 5 odst. 1 písm. e) a § 6 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. 106/1999 Sb.“). Městský soud dospěl k závěru, že v případě žalobcem požadovaných informací se jednalo o informace podřaditelné pod ustanovení § 5 odst. 1. písm. e) zákona č. 106/1999 Sb., tj. o informace, které je povinný subjekt (žalovaná) povinna zveřejnit. V případě žádosti žalobce o poskytnutí takovéto informace měla (mohla) žalovaná podle městského soudu postupovat podle § 6 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. a žalobci sdělit, kde požadované informace nalezne. Vzhledem k tomu, že žalovaná jakožto povinný subjekt nemusí toto sdělení činit formou rozhodnutí, nemůže se podle městského soudu žalobce s úspěchem domáhat žalobou na ochranu proti nečinnosti uložení povinnosti žalované vydat rozhodnutí o žádosti žalobce o poskytnutí informací. Z tohoto důvodu městský soud žalobu zamítl. Nad rámec shora uvedeného městský soud poukázal na skutečnost, že požadované informace byly žalobci již sděleny ve vyjádření žalované ze dne 19. 8. 2011 k podané žalobě.

Proti tomuto rozsudku žalobce (dále též „stěžovatel“) podal kasační stížnost, v níž v prvé řadě namítal, že rozsudek Městského soudu v Praze nemůže v právním státě obstát pro nesoudnost. Stěžovatel dále uvedl řadu námitek, které posléze shrnul tak, že

„*- MěS v Praze mařil žalobu (byl dva roky nečinný)*
- MěS straní odpůrci, pakliže se ztotožňuje s hrubě nekvalifikovaný výklady správního orgánu a polopravdami
- právní závěry a úvahy jdou ad absurdum, neb je rozsudek postrádá
- soud nedbal toho, že navrhovatel změnil „předmět“ řízení před vydáním rozsudku
- soud neprovedl navržené důkazy
- soud nerozlišuje mezi zveřejněním informace zpřístupněním informace
- soud lže v rozsudku.“

Ze spisu Městského soudu v Praze vyplývá, že napadený rozsudek tohoto soudu, v němž byl stěžovatel poučen o možnosti podání kasační stížnosti do dvou týdnů ode dne jeho doručení, byl stěžovateli doručen - jak vyplývá ze záznamu na doručence - dne 15. 2. 2013, kdy si jej stěžovatel osobně převzal.

Podle § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí. Podle téhož ustanovení nelze zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti prominout. Ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. pak stanoví, že lhůta určená podle týdnů končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit. Protože dnem, který určil počátek běhu lhůty pro podání kasační stížnosti (dnem doručení), byl v projednávané věci pátek 15. 2. 2013 a jednalo se o lhůtu dvoutýdenní, posledním dnem lhůty pro podání kasační stížnosti byl potom pátek 1. 3. 2013. Tento den se totiž svým označením – pátek – shoduje s označením dne, jenž určil počátek lhůty. Nejpozději v tento den mohla být kasační stížnost podána s účinky zachování lhůty.

Podle otisku poštovního razítka na obálce byla kasační stížnost předána k poštovní přepravě dne 4. 3. 2013. Stalo se tak až po marném uplynutí lhůty k podání kasační stížnosti, která skončila v pátek 1. 3. 2013. Nezbývá tudíž než konstatovat, že lhůta pro podání kasační stížnosti byla zmeškána a Nejvyšší správní soud musel kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. b), za použití § 120 s. ř. s., jako opožděně podanou odmítnout, aniž by se mohl zabývat její věcnou důvodností.

Nejvyšší správní soud neodstraňoval vady kasační stížnosti spočívající v nezaplacení soudního poplatku a chybějícím povinným zastoupením stěžovatele ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s., neboť by to bylo s ohledem na její opožděnost zcela nadbytečné.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, jestliže kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. dubna 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu